

«Vigila amb les dones!», em van dir. I tenien raó.

Tot va començar just quan vaig néixer. Una porca que li tenia enveja a la meva mare ens havia maleït amb un mal d'ull. Això va fer que jo sortís amb el cordó umbilical entortolligat al voltant del coll, ofegant-me. Des de llavors, sempre que m'he tornat a separar d'una dona no he pogut evitar sentir una certa sensació d'ofec. I és que la primera percepció que un té quan ve al món, copsada en un instant atzarós, fugisser, ens acompanyarà la resta de la vida. S'ofereix al record en aquells moments més èpics que van puntuant la nostra existència, quan, rebel a les vicissituds i als estralls que provoca el pas del temps en la memòria, ens apareix com un avís, com una crida a l'estat d'alerta, com una certesa on aferrar-nos quan totes les columnes de la

lògica ens han caigut al damunt. Les situacions més variades, els trasbalsos menys esperats, qualsevol tort que se'ns presenti ens poden abocar a aquella primera impressió fundadora. És la nostra resposta quan creiem que no en tenim cap altra per donar-nos. Apareix salvadora, però ens condemna.

Jo també vaig ser un nen, però no vaig venir al món gràcies al desig, com ho fan aquells qui quan són adults es mouen per la vida amb confiança i resolució, sinó que ho vaig fer per mor de l'atzar i de la precarietat en recursos contraceptius. Com que a casa no m'esperaven i de mi no sabien què n'havien de fer, quan vaig néixer em van posar en un racó, perquè no fes nosa i m'anés fent gran sense empenyar gaire. Això em va donar molt de temps per dedicar-me a la introspecció i a especular al voltant dels misteris que dia a dia la vida m'anava presentant. Però el fet d'estar-me en un racó mirant de passar desapercebut em va preservar de moltes coses. Potser de massa coses. No tenia res més per fer que quedar-me abstret en mi mateix, hàbit que, des de llavors, m'ha seguit fent companyia. Era la mena de nen que, als tres anys, feia cara d'estar lliurat a reflexions d'alta volada, mentre duia el be-
renar en una mà i amb l'altra es posava el dit al nas. Tenia poques sortides espontànies. Amb prou feines reia, segurament perquè no trobava res prou graciós que justificqués una rialla.

Al parvulari era un nen seriós i distant que es quedava al marge dels jocs dels seus companys. Em semblava que no m'hi havia de posar pel mig. La veritat és que tampoc no m'interessaven gaire. M'ho mirava des d'un racó, absent i entotsolat, sense fer mal a ningú. Parlava poc. Em veia diferent dels altres nens i mai ningú no es va preocupar de recordar-me que jo era un nen com un altre. Sort n'hi va haver de les nenes que em miraven amb aquelles cares de bondat i de comprensió. Aconseguien de fer-me una mica més sensible a les coses del món exterior, em rescataven de l'habitual introspecció i afavorien que projectés el meu interès cap a la realitat que m'envoltava. No era estrany que al parvulari m' enamorés cada dia d'una de diferent, amb aquelles cares tan delicades. Semblaven àngels! Recordo els afanys matinals per sortir de casa ben pentinat, amb la clenxa ben feta i amb la dosi òptima de colònia de lavanda. Aquell estar pendent, un cop arribat a l'escola, de si la nena et mirava o no, de si et somreia o es feia la desmenjada, de si parlava amb un nen o un altre. En fi, totes aquelles preocupacions que es poden suposar al comú dels enamorats.

No va ser, però, fins al primer curs de l'escola primària que vaig tenir la primera relació, diguem-ne íntima, amb una nena. Una bona pila d'anys després encara ho recordo com si fos ara. Érem a l'escola i ens vam tancar al lavabo de les nenes. Es va asseure a la

tassa del vàter, es va abaixar les calces com aquell qui no fa res i em va mostrar l'enigma del seu entrecreix. Va ser com una revelació. Davant d'aquella figa em vaig quedar bocabadat, pensatiu, i crec que va ser llavors que se'm va desvetllar la vocació de faldiller. Potser valia més obviar les preocupacions i els afanys del enamorats i lliurar-se a la vida dissoluta, vaig pensar. No busqueu cap subtilesa en l'argumentació ni cap profunditat en el pensament, sinó que més aviat ho heu d'entendre com una manifestació d'espontaneïtat i d'ingenuïtat. Jo llavors només tenia sis anys. I no tan sols va néixer aquí el meu interès pels misteris de la carnalitat més esqueixada. En aquestes condicions del meu esperit, trasbalsat per la sensualitat tot just descoberta eixancarrada damunt la tassa d'un vàter, se'm va començar a desvetllar un temperament contemplatiu. Les virtuts de l'experiència d'observació passiva acabada de viure m'hi orientaven. Com deia, va ser com una revelació. Em mancaven els recursos retòrics necessaris per explicar-me què havia passat, però alguna cosa havia marcat la meua ànima d'una manera decisiva. La impressió havia estat profunda. Havia mitificat aquella figa, a la qual imaginava cau del repòs i de la pau. A partir de llavors, la presència d'aquella visió tan dolça m'ajudaria a dormir a les nits, després d'haver resat l'habitual: «Àngel de la guarda, dolça companyia, no em desempareu ni de nit ni de dia...».

Tot just acabava de descobrir la diferència sexual i ja sabia on havia d'orientar el meu desig. Pensareu que anava una mica cremat i no us diré que no. A partir d'aquell moment mai més no vaig tornar a conèixer la innocència. Les mestres endevinaven les intencions lascives de les meves mirades i, d'una manera o d'una altra, m'ho recriminaven. Ara ja us puc dir que si mai vaig aixecar les faldilles de cap nena no ho vaig fer a tall de joc innocent o d'inconscient entremaliadura. Ho vaig fer a consciència, amb coneixement de causa, trasbalsat per una concupiscència i per un erotisme que amb prou feines podia dominar. I si mai em van enxampar ja us podeu imaginar quina seria la vergonya que m'enrogia, conscient com era del neguit que em rebaixava d'aquella manera.

Diuen que totes les infanteses s'assemblen. Si això fos així, la clau que les explicaria seria la perversió. La curiositat infantil no coneix la mesura. Quan un nen obre els ulls, inquiets i excitats, a l'enigma de l'alteritat i de la diferència sexual, el recargolament pervers de les seves ambicions de saber s'imposa de manera radical. Tot i la plasticitat del cervell infantil, de fàcil modelatge, tot i la vetlla contínua dels adults, atents a qualsevol possible desviació moralment poc recomanable en el creixement dels seus infants, tot i que diríeu que les seves expansions lúdiques els distreuen de tot allò on s'ensuma la sexualitat, a la fi, de

manera indefectible, sempre s'acaba imposant el matís més pervers de la curiositat.

Les mestres es deurien pensar que el meu desassossec era exagerat. Rosset i amb els cabells arrissats, diríeu que semblava un angelet, un angelet escàs de candor, això sí, però un angelet al capdavall. Per una part els deuria fer gràcia, però per l'altra segur que es deurien inquietar una mica cada vegada que constataven la meva ostentació d'una sexualitat tan desperta, decidida i convençuda. Vés a saber a quins conflictes de la seva pròpia sexualitat els remetia el meu comportament tan compromès amb tot allò. Cada vegada que jo notava que la meva mirada carregada d'erotisme les sobtava, quan hi endevinava aquell punt de neguit de trobar-se encarades amb una sexualitat infantil però a la vegada explícita i inequívoca, m'avergonyia, sí, però també hi havia un cert gaudi, una mena de satisfacció perversa, ben bé com si amb la seva commoció m'asseguessin que el meu afany anava per bon camí, que era en aquell terreny on s'havien de resoldre els enigmes de la vida i de l'existència. Sense voler-ho, les mestres avalaven la meva curiositat sexual i l'erigien en la clau de volta que culminava tot el saber possible.

En una ocasió, una mestra de les que ja eren granadetes em va dir que, si persistia en el meu interès de buscar les nenes amb propòsits impúdics, m'haurien

de tallar la tita. Tot i la perspectiva a què m'encarava aquesta sentència, vaig persistir. No vull pas dir que l'amenaça em fos indiferent. La tita era la tita. Però no m'hi vaig atabalar gaire. Continuava sent el que havia estat fins llavors, un petit pervers que no se n'estava a l'hora d'acostar-se a les nenes amb intencions descaradament lascives. Elles, les nenes, es prenién el meu interès com un compliment. Se n'alegraven i això es notava. N'hi havia alguna que, d'entrada, es feia una mica l'esquerpa, com si volgués donar a entendre que tenia alguna objecció davant del meu desig. La petita complicació que aquesta reticència em suposava no feia sinó exaltar de manera més notòria el meu delit, que arribava al punt màxim quan a la fi, gairebé sempre, la resistència de la nena feia figa i cedia davant les meves ambicions lúbriques, llavors encara purament de voyeur.

Aquest interès per l'anatomia femenina, a casa, era molt mal comprès per la família. Si mai apareixia algun pit a la televisió, s'afanyaven a foragitar-me de la petita pantalla amb un neguit que no em feia sinó augmentar encara més la curiositat i el desfici. Avi, iaia, pare, mare, tothom es mobilitzava per allunyar de la meva visió l'espectacle d'un pitram qualsevol. La seva influència en la constitució de la meva personalitat la reputaven d'una malignitat inqüestionable. Les coses anaven així, a casa. L'interès pel cos femení

era pecat, la sexualitat era una activitat vulgar i inconvenient, i jo havia de creure i d'allunyar-me de les dones. La pressió familiar en aquesta direcció va ser tan intensa que a mesura que m'acostava a l'adolescència m'anava trencant el cap pensant si, quan fos el cas, estaria en condicions d'afrontar la sexualitat amb les dones amb prou desimboltura o bé si la magnitud de la repressió que m'havien imposat hauria estat tan intensa per aturar-me. Tot i que a vegades temia que una mena d'obediència diferida em fes claudicar en el moment definitiu de prendre carnalment una dona, em refiava del fet que la fal·lera que m'agitava era tan gran que res ni ningú no seria capaç d'interposar-se entre mi i la meva obsessió. I és que l'interès sexual era tan gran que, irremissiblement, jo havia acabat mitificant les dones.

Els anys van anar passant, i vaig començar a anar a l'institut d'ensenyament secundari amb aquest mateix estat d'ànim. Allà em vaig trobar que, per bé o per mal, les meves característiques personals no eren les més adients per quadrar en les expectatives de les noies que estaven més bones. Normalment els interessaven una altra mena de nois. Les seves ambicions passaven de llarg pel meu costat i ni tan sols semblaven adonar-se de la meva presència. Entendreu que no tingués cap altra opció que fixar-me en noies que no fossin especialment afavorides. Hi vaig sortir guanyant.